

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

08 tháng 03 năm 2009

Số 35

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoiv@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoiv.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thông Báo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Trước kia Bé có ăn mặn không ?
- 2) Vạn linh muốn tiến hóa tại sao Bé không dành cơ hội cho chúng tiến hóa ?
- 3) Đã nói là Vô Vi mà lập hội để làm gì ?
- 4) Tại sao có nhiều người chuyên môn nói xấu Vô Vi ?
- 5) Bé nói Vô Vi có thể trị tâm bệnh là sao ?
- 6) Thành tựu ở chỗ nào ?
- 7) Tại sao giờ cuối của Đại Hội kỳ rồi Bé Tám bạn bịn bịn khóc lóc chia tay bạn đạo ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 15 tháng 08 năm 1991 1) Hỏi : Trước kia Bé có ăn mặn không ? Đáp : Thưa, Bé từ trong đó mà ra, dần thân chứng nghiệm rõ rệt, Bé mới đóng góp với mọi người muốn đọc <i>Mục Bé Tám</i>.	2) Hỏi : Vạn linh muốn tiến hóa tại sao Bé không dành cơ hội cho chúng tiến hóa ? Đáp : Hai chữ “tiến hóa” nói rất dễ nhưng hiểu rất khó. Tùy theo duyên nghiệp của mỗi tâm linh mà độ. Chỉ có Trời mới có khả năng Đại Từ Bi thường độ vạn linh, còn con người thì phải học cách ăn ở và trật tự của vũ trụ thì mới hiểu được định luật tiến hóa của vạn linh, lúc ấy gọi là độ chứ không phải ăn. Người đời thì chỉ biết ăn, bỏ khỏe và vui chơi mà thôi, đến khi bệnh hoạn đau buồn lại cầu xin Trời Phật độ, cho nên ở đời này rất nhiều người đi nhà thờ, đi chùa hằng tuần, nhưng tánh nào tật nấy, về nhà vẫn cãi cọ như thường vì vắng giáo lý. Còn người thiện thực sự khai triển tâm linh phù hợp với giáo lý, cho nên sau khi thiện được sáu tháng thì tự thấy có phần thay đổi rõ rệt hơn. Bé thường khuyên những người thiện nên đi chùa hay nhà thờ để nghe giáo lý để so sánh, thiện dễ cảm nhận và hiểu nhanh hơn. Lúc đó, chúng ta mới quý công đức của quý Cha và quý Thượng Tọa, bản chất kỳ dị sẽ biến mất và thức hòa đồng sẽ được mở.
3) Hỏi : Đã nói là Vô Vi mà lập hội để làm gì? Đáp : Thưa, hội là để chứng minh chơn tâm tu học của mỗi người, tự phát tâm được bao nhiêu, thì sẽ hội tụ được bấy nhiêu cho phù hợp với cơ tiến hóa của nhơn sinh. Cho nên Hội Ái Hữu Vô Vi cũng có bầu Hội Trưởng và Ban Chấp Hành sẽ thành tựu trong tự nhiên và hờn nhiên. Những vị Hội Trưởng lúc nào cũng tin tưởng nơi sự sắp đặt của Bề Trên qua sự phát tâm của hành giả tại thế mà thành tựu, cho nên có nhiều thành phần muốn phá hoại Vô Vi, kể cả ma quỷ, nhưng không sao làm được, vì sự phát tâm là sức mạnh từ bi sẽ đánh bật tất cả tính thần ô trược ngoại lai, tự nó phải thức tâm.	4) Hỏi : Tại sao có nhiều người chuyên môn nói xấu Vô Vi ? Đáp : Thưa, chúng ta thấy rõ vị trí của họ đang đứng vào lãnh vực nào rồi, là ăn cơm Trời nói chuyện thị phi, tự hàn gắn cho mình một đại tội là làm ô trược khối thân kinh của Trời Đất sắp đặt cho mọi người chung hưởng hòa bình, cho nên làm một kiếp người thiếu lượng chất từ bi thì phải mang một tâm bệnh suốt một kiếp mà không hay. Ở đời này truyền thuyết cũng đã cho chúng ta biết rằng: Có thiên đàng và địa ngục. Tâm thiện lành thì sẽ được đạo chơi thiên cảnh, còn tâm ác độc tự tạo sự rối ren thì phải xuống địa ngục thiếu thốn vô cùng để chữa trị tâm bệnh.
5) Hỏi : Bé nói Vô Vi có thể trị tâm bệnh là sao? Đáp : Thưa, người tu Vô Vi phải ý thức rõ ràng tại sao tôi phải tu Vô Vi? Tu thiện Vô Vi là một cơ hội để tự giải tỏa từ tâm lẫn thân, cho nên Bé nói Vô Vi là đường lối dứt khoát chữa trị tâm bệnh, nếu muốn tu Vô Vi thì phải đọc và xét cho kỹ những gì Vô Vi đã và đang thành tựu.	

6) Hỏi : Thành tựu ở chỗ nào?

Đáp : Thừa, thành tựu thể hiện trong tâm của hành giả, được nhồi quả, như được thanh nhẹ. Cho nên nhiều người tu Vô Vi thấy từ ngày tu đến bây giờ, càng ngày càng tu càng thấy nghịch cảnh, càng ngày càng thấy thanh tịnh, thấy xung quanh mình tràn đầy những người gian ác, tự mình muốn lui vào một góc để lo tu, đó là chứng minh sự tiến hóa điện năng. Càng ngày càng thoát tục, đúng theo đường lối trung dung giải thoát, thì điện năng khối óc phải được phát triển, nghĩ việc gì là có việc đó, nhưng hành tiến về cõi Phật phải khiêm nhường nhịn nhục thì chơn tâm mới bộc sáng, hào quang mới được thanh nhẹ, chơn tâm hướng thẳng về Phật giới, không còn tình tứ ảo vọng như xưa nữa, sống ở thế gian nhưng biết rõ ta không phải người tại thế, xuất khỏi cơ thể bất cứ lúc nào, không còn bận bịu chuyện thế gian.

7) Hỏi : Tại sao giờ cuối của Đại Hội kỳ rồi Bé Tám bận bịu khóc lóc chia tay bạn đạo?

Đáp : Thừa, khóc để nâng cao điện năng khối óc của hội trường và truyền thẳng vào tâm thức của bạn đạo. Tầm hào quang thanh nhẹ giải tỏa sự nhớ nhung âm thầm tự tiến, đồng thời giải trược qua nước mắt của mọi người, lúc nào rảnh xem video lại rõ hơn, khả năng không phải một mình Bé làm, nhưng cả cộng đồng thương yêu của Chư Phật, chư Tiên tận độ trong giây phút thiêng liêng ấy. Cho nên mỗi Đại Hội đều có một sắc thái khác nhau không thể đoán trước được, chuyện của Trời Phật, người phàm và ma quỷ chỉ biết bó tay mà thôi, đó gọi là mật pháp. Cứ cố gắng lo tu đến Đại Hội sẽ có cơ hội tự kiểm chứng mức tiến hóa của chính mình, kẻ có phương tiện như người không có phương tiện dùng tâm hướng thượng thì đến giây phút đó có cơ hội kiểm chứng điện năng của chính mình. Những tu sinh lại được ưu tiên cộng hưởng trong giây phút thiêng định.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Địa Tiên III

Cho nên tất cả đã quy nguyên về đây, rồi các bạn thấy các bạn ngự trị đang làm cái việc, một ông Ngọc Hoàng Thượng Đế con chó đẻ phải ông nhỏ. Nó đủ quyền pháp ở trong hết trời, cho nên cái tổ chức này là của bạn đã sẵn có rồi, thành ra con người là đã có giấy phép của Ngọc Hoàng Thượng Đế để cho làm con người, cái tổ chức đầy đủ, rồi bây giờ trở về với cái tổ chức đó là đầy đủ hết rồi, tận hưởng mà không có méch lòng với ai hết, ở thế gian mình thấy ai cũng thương, bởi vì họ chưa hiểu họ, tội nghiệp quá, thấy không? Một ngày kia, họ hiểu họ rồi thì thấy quý quá, cơ hội cuối cùng mà, cái bản thể là cơ hội cuối cùng.

Bây giờ bạn rờ tới sợi tóc, bạn nghiền ngẫm cái sợi tóc nó cũng hay, nó cũng thâm thúy nữa, rồi bứt sợi tóc ra bạn thấy có cái sinh hoạt rõ ràng. Cái trắng trắng đó là cái gia đình của nó, nếu không có cái đó cái sợi tóc nó không có sống được. Một sợi tóc thôi mà bạn ngồi bạn thanh tịnh rồi nó mở điện, bạn nói bầu trời thế giới nói rõ ràng, cái luật hoá hoá sanh sanh kết tụ, rồi đừng nói trong cái bản thể bạn, bạn hiểu từ giai đoạn một, một thần kinh này kia kia nọ nhiều cái cảnh ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang ở trong đó nó đủ hết, nó không có thiếu đâu, chạy đi đâu, đi qua bên Ấn Độ kiếm ông Phật chi, trong này nó có khai thác ra rồi nó thấy, cho nó hay lắm bạn ngồi bạn rờ tới cái đầu, rồi bạn hỏi tại sao có cái này, rờ tới lỗ tai đặt cái lỗ tai để làm gì, nó nhiều cái chuyện huyền ảo, càng ngày càng tu nó càng mở. Cho nên cái tu này người ta tu 1 giờ khuya rồi tới 3 giờ khuya, hễ nó thức giấc rồi nó ngồi nó hiểu, tự nó minh tâm kiến tánh, nó hiểu tới việc này việc kia việc nọ, nó hiểu, hiểu cái tổ chức ở bên trong nó, rồi nó mới kính phục Trời Đất, khi người ta làm cái khám giam rồi là không có thể thoát được, hay tới vậy, không có ăn năn, không có ông bà nào thoát được hết. Cái bản thể này là cái khám rất tinh vi, mà không biết ăn năn hối cải, còn một chút động là không có ra khỏi khám, bạn còn động một chút, không có bao giờ bạn ra khỏi khám, thanh lọc hết cái tội

trạng mới ra khỏi khám, góm chưa, sợ lắm.

Thành ra nhiều khi tôi nói là con tôi chửi tôi, tôi cũng không dám nói lại nữa, nó mệt quá cái chuyện của mình lo không xong, mình thấy Trời Đất hay quá chừng, mình dở quá. Giam mình ở trong cái khám không lối thoát, mà mình tưởng rằng ta đây bảnh rồi, hay quá. Không có hay đâu, tôi nói bây giờ các bạn mới giựt mình là các bạn đang giam trong cái khám mà không có lối thoát. Nếu các bạn còn động một chút là không có ra khỏi cái cửa khám, tôi nói vậy thôi, rồi các bạn suy xét coi, cái tinh vi, cái an ninh đủ thứ người ta tổ chức trong cái tiểu thiên địa này. Ta tu đây là ta trở về rồi mới giải thoát được, còn không trở về không bao giờ giải thoát được, càng ngày càng sợ, càng ngày càng sợ, hồi trước người ta nói tới Ngọc Hoàng Thượng Đế nói thẳng đó nó nói xạo, bây giờ mình thấy Ngọc Hoàng Thượng Đế hay, mà bây giờ bạn xuất hồn bạn đi lên bạn thấy Ngọc Hoàng Thượng Đế ngồi chơi không làm gì hết. Ông cũng trẻ trẻ như tôi, nhỏ hơn tôi, ngồi chơi không có làm gì hết, thấy ông đó không có làm khi gì. Hồi trước ông Cao Minh Thiển Sư nói ông đó không có làm khi gì hết. Ông lên, ông thấy, ông nói ông đó không có làm khi gì hết.

Nhưng mà tôi tu, tôi cũng để ý cái lời ông nói. Ông nói không có ăn chung gì, Ngọc Hoàng Thượng Đế ngồi chơi không, không có làm gì hết. Cũng như tôi đã nói cái ông plan-tông⁽¹⁾ ông vô mở cửa thấy ông tổng giám đốc ngồi chơi chớ có làm gì, ông không có làm khi gì hết phải không? Nhưng có, ông tổng giám đốc khổ, ông thấy làm plan-tông sướng hơn, bởi vì nó tà tà nó đi ra ăn tô phở, rồi nó đạp xe đạp, nó đi nữa, phải không? Nó tới cái xe nước đá, xe sinh tố nó ngồi, nó đứng, nó chọc cô kia được, mà ông tổng giám đốc ra không được. (Thầy cười) Thấy không? Thì mỗi người nó cũng có cái hay của nó hết trơn, nó vô nó dòm nó thấy ông không có làm khi gì, mà lương tháng ăn nhiều quá; mình chạy tháo mồ hôi ăn có mấy chục ngàn, ông kia ăn tới mấy trăm ngàn. Nhưng mà thiệt ra ông đó ông làm việc nhiều, cái chân đi của ông plan-tông đi bằng cách nào ông tổng giám đốc cũng phải biết phải lo tới vấn đề đó. Nó gầy cái chân thì ông cũng phải lo làm sao đèn lại cái chân cho nó chớ không phải tầm thường, thấy ngồi không, không có làm việc gì hết, cũng như Ngọc Hoàng Thượng Đế ngồi không, không có làm gì, nhưng mà nhiều người, người ta phải tới gặp Y. Hễ gặp Y thì có chuyện Y hoá giải cho, còn không gặp, Y không có hoá giải. Y ngồi yên chừng nào mà hỏi Y, Y nói, không hỏi thôi. Thì chủ nhân ông của chúng ta đây cũng vậy, lục căn lục trần, mà chúng ta đi trong cái thanh tịnh rồi ngồi chơi chớ làm cái gì! Phải không? Các bạn soi hồn, các bạn làm pháp luân các bạn hành quân đầy đủ ở trong đó, nghĩa là nhất hô bá ứng, tụi nó nghe hết rồi, rồi nó có cái gì lộn xộn, nó lên đề nghị thì hỏi chớ chuyện gì đó, trong cái thanh tịnh hỏi chuyện gì đó. Tét nhứt rồi tiền gạo không có làm sao! Hỏi tiền gạo, tiền gạo ở đâu mầy biết không? Ai sanh ra tiền gạo mầy biết không? Trả lời nghe, nó nói chủ nhân ông đem về chớ. Chủ nhân ông làm gì có, có Trời có Đất nó mới có cơm có gạo, thấy không? Rồi chúng ta trong này phải ráng sửa chữa có tình thương các giới thì tự nhiên có cơm có gạo. Cái thằng đi ăn xin ở ngoài đường nó biết ông thương con cho con 10 đồng nó cũng phải nói chữ thương chứ. Nó kêu: mầy cho tao 10 đồng, ai cho đâu! Phải không? Thì trong này các người muốn có cơm có gạo các người phải sống theo cái thuận tình hợp lý để biết Trời Đất, chớ đừng có phá rầy tôi quá. Phá rầy tôi quá thì đói, đói hết, chết, chết hết, muốn yên thì để cho nó yên. Tự nhiên nó sẽ có cái cuộc sắp đặt lo tu tâm dưỡng tánh, để đi tới cái phần sáng suốt thì Trời Đất sẽ cho hết. Cái sáng suốt mình, nó đi tới đâu không cần nói nhiều, một hai câu nó cũng có rồi, còn mình động quá mình tới mình nói lu bù nó không trúng trật gì hết. Cũng như đi tới gặp người bạn có tiền mình muốn mượn tiền, cứ lộn xộn quá không dám nói chớ không có gì hết. Không biết người ta có cho mượn không, lộn xộn quá không dám nói. Còn nó bình tĩnh nó tới, anh lúc này sao! Mình lấy cái khổ của mình, mình hỏi anh có khổ không? Cuối năm có bị đói gạo không? Hoàn cảnh anh có thiếu nợ người ta không? A! Mình lấy ngược lại mình hỏi anh. Anh nói không tôi năm nay cũng nhờ Trời, tôi bị thiếu quá, nói thôi, nói nhiều đó đủ rồi, đừng có nói nhiều. Nói nhiều đó họ lo cho mình, nhưng mà mình có tâm có vay là có trả, nhất định nghĩa là ăn một trả mười, không có ăn mười trả một, ăn một trả mười, anh hùng! Mình hoà đồng với vũ trụ là ăn một trả mười, mình có cái tâm linh và có đường hướng đi để đem lại tất cả những cái gì tốt cho họ chớ không có đem cái xấu, thì cái lời nói của mình một câu nó có giá trị, đôi phương người ta lo và trong cái tâm mình muốn lo cho họ nhiều hơn để cho họ thức giấc. Cho

¹ Planton: người sai vặt, chạy giấy tờ trong công sở.

nên cái tu này nó không có hại các bạn đâu, cái tu này nó không có sợ nghèo, nó biết tất cả mọi người nhà giàu ở đây, đều là nhờ Trời Đất cấu tạo, rồi nó giành nhiều hơn mình chứ không có cái gì hết, nhưng mà cái tâm mình sáng suốt thì mình mở cho nó được, mình không có đòi không có sợ, mình chỉ có cái thực tình thôi. Cho nên tôi hỏi trước tôi nghèo thiệt nghèo không có tiền, ông anh tôi thì có tiền, hỏi trước 100.000 nhiều lắm, đếm xấp xấp, xấp xấp dài dài đếm trước mặt tôi, bị cái tánh tôi y biết không bao giờ mượn tiền của y, cho y thôi chứ không có mượn. Em mà chơi xấp xược vậy đó không chịu mượn, bởi vì những cái sung sướng của tôi, ăn chơi của tôi, anh tôi chưa có phần ăn chơi. Tôi xài nhiều lắm hỏi trước, để xấp trước mặt tôi, tôi chỉ ngó thôi. Tôi ngó một chập rồi tôi ngồi nhắm mắt tôi tịnh. Ông giữ, giữ, giữ, giữ, để coi thử tôi muốn mượn 500, bởi vì bà xã tôi mượn tiền là tôi cấm, bà mượn 100 đồng mà không có sự đồng ý của tôi tôi bỏ nhà tôi đi, tôi không chịu vấn đề đó, tôi chịu trách nhiệm. Ông phỉnh tôi đủ cách tôi không có mượn. Tôi thấy tội nghiệp cho ông vậy thôi, tôi ngồi tôi tịnh, tôi tịnh thét rồi mấy người bạn tới thấy tôi ăn cơm, khóc, để có một đĩa muối chút chấm đó ăn chén cơm rồi yên, cười vui vẻ nói chuyện mà thằng đó nó khóc. Tại sao phải ăn cơm với muối, đến nỗi gì đến nỗi gì mà mày đi ăn cơm với muối chứ. Tội tao đâu có đói mà mày đi ăn cơm với muối. Tôi nói cái này là cái sung sướng của tao hỏi trước tao đâu có chia cho mày, bây giờ tao phải bớt cái sung sướng cho nó bằng bằng. Mà bây giờ ăn cơm với muối thì ăn ngon mà ăn cơm với thịt thì ăn không ngon. Nó nói mày hết tiền tao biết mày không tiền, mà cho vợ mày mượn tiền mày không chịu. Tôi nói không, ai làm nấy chịu tôi không chịu mượn tiền, nhất định tôi không chịu mượn tiền, rồi trong óc tôi nó sẽ có những cái chuyện hay hơn để làm ra tiền, tôi làm cái chuyện thuận tình hợp lý nó có tiền không có lo.

Rồi hỏi chợ tôi cũng ăn uống sung sướng có địa vị, cái tôi phát tâm, tôi đi bán nước mắm. Tôi đi bán nước mắm, mình tu để gì, tu có thể tiếp xúc với từng lớp này, từng lớp kia, từng lớp nọ coi thử làm sao, mình đi bán nước mắm cũng như ông hành đạo chứ có cái gì đâu! Chợ nào tỉnh nào tôi cũng đi tới, vui lắm, đi bán nước mắm, bận đồ tràng hoàng mang giày đi bán nước mắm, ông này sạch sẽ nhất, ông bán nước mắm sạch sẽ nhất. Bán hết nước mắm tôi đi bán xì dầu, vui ghê lắm, thấy nhiều cái gia đình nó còn khổ hơn mình nhiều quá, chắt nhắt²) và khi nó phát tâm như vậy, thì tôi thấy nghĩa là Đức Di Đà dạy nhiều cái rất hay. Tôi thấy cái hoàn cảnh khổ hết sức khổ, lúc tôi đi đem nước mắm tới tôi bán, bà nói tôi tiền ở đâu mà tôi trả cho ông, con tôi nó chỉ chít như vậy, bây giờ tôi bán bây nhiêu có nước đi chợ ăn hết rồi tiền đâu tôi trả cho ông. Tôi nói bà cứ việc bán đi rồi bà cứ việc đi chợ đi. Tôi không có đòi tiền bà đâu, chừng nào mà bà bán khá, bà nên trả tiền lại tôi là được, cứ việc bán đem cho bà bán, bà bán không chạy nữa mới chết cha, tôi năn nỉ bán rẻ để lấy tiền đi chợ. Nhưng mà sau đó là những cái bà đó kêu bằng nông cốt, bà giúp cho tôi bán rất nhiều. Bà đi tự động, bà đi quảng cáo, bà nói mua hiệu này, hiệu này mới là hiệu chơn chánh. Bà đi quảng cáo, thành ra chiếc xe tôi đậu đó chập tôi bán hết, và mình dám chịu, chịu chơi vậy không, chịu giúp đỡ cái hoàn cảnh trong lúc người ta thiếu thốn. Tôi nói chờ tới nuôi các cháu, tiền tôi bây giờ chưa có tôi không có, tôi ngày ăn cơm một buổi thôi tôi không có tiền. Tôi đi làm cho ông này, nhưng mà tôi có quyền bảo đảm cái số tiền này, tôi về tôi trình bày lại ông cho bà này mua chịu, nhưng mà chắc là không có tiền trả, bởi cái tình cảnh sao tôi nói một chập ông chủ ông cũng khóc luôn. Ông nói cứ việc chờ cho bà (Thầy cười). Rồi sau đó bà đó là nông cốt, bà quảng cáo nước mắm tôi.

Bạn Đạo: Thưa ông tám đọc cái bài bán nước mắm cho mấy bạn đạo nghe.

Thầy: Ồ không có đem theo, bán nước mắm tôi cũng có làm mấy cái bài thơ bán nước mắm (Thầy cười). Bán nước mắm giúp cho chàng đánh cá, tôi làm bài thơ hay lắm. Bán chịu không hà, bán nước mắm bán chịu. Tôi làm cái gì cũng riêng của tôi hết. Tôi làm cuốn sách tay, rồi tôi vẽ con cá con tôm, rồi tôi làm chai nước mắm tĩn, tôi kết thành cái hiệu. Tôi còn kỷ niệm cái đồ làm, bán nước mắm của tôi. Bởi mà tôi đi bán nước mắm người ta thương lắm, tôi vô tôi nói nghĩa là bà đã làm cái chuyện phước đức, bà người tu phước. Bà hỏi tôi tu mẹ gì! Tôi mua một bán mười mà ông cứ la tôi tu, bà làm phước đức bởi vì bà bán được cái tĩn nước mắm này, bà dòm cái tĩn nước mắm bà thấy có cái quai, cái ông đi lên rừng ông lấy cái này về ông làm cái quai. Ông đó ông cũng có công ăn việc làm, rồi ngoài cái tĩn bà thấy vôի không? Cái ông làm

² Chắt nhắt: dành dùm.

vội rồi tới cái ông cu-li mà trắng cái tỉnh này cũng có công ăn việc làm, bằng xi măng bà thấy không? Bà bán một tỉnh nước mắm bà giúp biết bao nhiêu người không? Một chàng đánh cá nguy hiểm phong ba bão táp, cũng đi tìm được con cá đem trở về, giúp gia đình có sự sanh sống, bà là người sanh nở và giúp trưởng thành cái nền kinh tế cho đất nước, bà là người đại phước và góp công cho quần chúng. Tôi không thấy bà ở cái chỗ nào ác hết, bà giúp cho tất cả mọi người, nói trời ơi tôi bán mấy chục năm, bây giờ ông nói tôi như đeo mề đay! (Thầy cười) Sướng thiệt á!

Mà sự thật tôi đâu có nói láo, cái công chuyện của bà làm là cái chuyện phước đức. Bà nên bán bất cứ hiệu nào bà cũng giúp, để cho nhân dân có công ăn việc làm, còn tôi ở đây cũng vậy tôi đem sự thật tôi phân tách, cái nào tốt cái nào xấu để bà thấy, cái nào có thể giúp đỡ sức khỏe cho đồng bào, cái nào có tai hại cho đồng bào, vì lý do gì họ làm như vậy, để cho bà ý thức rõ những cái phần kêu bằng cướp giựt của đồng bào, đồng bào không hay, tôi mới phân tách, dạy cho bà rành cái vấn đề nước mắm bỏ chỗ nào, có ích chỗ nào. Bởi vì mấy ông bác sĩ dạy tôi, tôi dạy lại bà, thành ra bà nói buôn bán với ông người nó cời mở và nó hiểu chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, mua của ông trả tiền mặt, mấy thằng kia cho thiếu chịu. (Thầy cười) Tôi bán tiền mặt không, thì cái đó là bà tình thương đóng góp, bà trả tiền mặt cho tôi, thì anh em phát lương sớm một chút, còn tôi kẹt tiền tôi xin khát lại chứ có cái gì đâu, cái sự giúp đỡ ăn thua bà thôi, rồi mấy người đó vui về.

Hồi trước cái ông đó mấy ông, tám ông đi bán nước mắm, mà ông nói bây giờ họ ghét tôi rồi, tôi nói bây giờ anh đem những cái hiệu nào mà ghét đó, đưa cho tôi tôi sẽ bán lại hết, tôi vô tôi dẫn ông đi bán, xin lỗi ông nào cũng mua mà trả tiền mặt, rồi ông này nói: Ông này ông làm chính trị đâu phải đi bán hàng. (Thầy cười) Ông nói: ông nói chuyện mà tại tôi đâu có nói được, ông đâu có phải bán hàng, ông nói: ông làm chính trị. Tôi nói đâu có chính trị gì, tôi nói cái chuyện buôn bán nè, làm sao mới làm thành một cái tỉnh nước mắm, do đâu kết thành?

Do cái khối óc đoàn kết xây dựng nâng đỡ lẫn nhau, ngày nay mới làm thành cái tỉnh nước mắm đem ra bán, thì phải có người giúp đỡ nó tiêu thụ mới được, mới có công ăn việc làm chứ, rồi tôi nói cái đó phải không? Nói cái đó là phải học vô trong trường chứ còn tại tôi tôi bán hỏi bà mua không, không mua tôi đi chỗ khác. Tôi nói cái đó là anh thất bại, cho nên anh phải nghe tôi, anh nghe tôi nói tôi nói 100 câu, anh học được 30 câu, 40 câu anh bán cũng đỡ. Bây giờ người ta hết giận anh rồi, người ta đặt tất cả cái tinh thần giúp đỡ cái xưởng, giúp đỡ tất cả những nhân công, là người ta không còn chê cái hiệu của anh nữa rồi, thì anh phải tiếp tục giữ lấy. Mới cái bữa đầu mà nó đưa tôi 8 chỗ vậy, 8 chỗ người ta chê không có mua, nhưng mà 8 chỗ bán lại hết, về ông chủ ông đập bàn, ông hỏi chớ tại sao mà tại bây vậy? Ông Tám ông nói, ông bán được là ông bán được, có làm cái gì đâu, ông vô ông cũng nói chuyện như tại bây, vậy mà tại sao ông bán được, mà tại bây bán không được. Ông này không phải, ông này chánh trị gia! (Thầy cười) Ông nói về chuyện chánh trị, tôi nói đâu có phải. Tôi nói sự thật nó như vậy, mà vui lắm tôi đi tới chỗ nào cũng vui, tôi đi tới chỗ nào cũng vui hết. Tôi đi tới Trà Vinh cũng vậy, một lần tôi bán bảy ngàn mấy trăm tỉnh mà. Tôi làm cái plan cũng như đánh giặc vậy đó, khởi điểm ở Trà Vinh đi chỗ nào cách bấy nhiêu cây số, cái tiền vận phí phải đi tới đó bao nhiêu, chớ bao nhiêu, bán bao nhiêu, nhân công sắp đặt có tổ chức hết. Xuống tàu. Tàu xuống rồi thì cặp ở đó rồi chúng nó đi phân phối hết, bao nhiêu ngày phải xong cái vụ đó, rồi bao nhiêu ngày trở lại đầu tiên, nó có cái plan làm việc bằng cách nào rõ ràng vẽ họa đồ đảng hoàng, đi cầu ngang cách bao nhiêu cây số, chỗ nào bao nhiêu cây số, tôi có vẽ cái họa đồ hết, không có sai một ly, để kiểm soát mấy cái ông kia.

Bạn Đạo: Sao ông Tám không bán nước mắm nữa?

Thầy: Bây giờ bán chuyện khác, bây giờ tôi bán nghĩa là kêu bằng quốc tế, bán một cái từ nhân công từ bên Mỹ tới Việt Nam cũng có công ăn việc làm hết, qua khỏi Thái Bình Dương cũng có cơm ăn (Thầy cười)

Bạn Đạo: (nghe không được)

Thầy: Cho nên cái ông này ông cất nhà mà ông cũng chưa biết cách cất nhà. Bữa sau ông nghe tôi bán nước

mắm rồi áp dụng cái của tôi, thì ngày nào ông cũng có nhà cất hết á? (Thầy cười).

Bạn Đạo: (nghe không được)

Thầy: Tội nghiệp nhất là ông Ngẫu, nhà thì cất mà cái nào không lảng thì bị la, mà không sạch thì cũng bị chửi, nhưng mà cất xong rồi ở đây đuổi ra khỏi nhà đâu có cho ở, suốt đời cất nhà lầu mà chưa có được ở nhà lầu (Thầy trò cùng cười).

Bạn Đạo: (nghe không được)

Thầy: Ủ, coi chừng chó dữ, bữa sau mà cất xong là chó béc-giê⁽³⁾ cắn, cũng là bò tát đó chứ, bò tát đó làm giàu làm cho người ta đang hoàng rồi, mình không được hưởng cái gì hết cũng là bò tát, mà cái này nó sửa tên thành bò tát (tất cả cùng cười).

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 24/11/1974)

Thông Báo

Đại Hội VÔ-VI Quốc Tế kỳ thứ 28

“DU HÀNH ĐẠO PHÁP”

Xin các bạn đạo vào website www.quyhoitinhnguoi.org để lấy xuống thông báo và phiếu ghi danh về “Đại Hội Du Hành Đạo Pháp”. Chúng tôi sẽ cập nhật các chi tiết thường xuyên.

Kính bút,

Ban Ghi Danh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp.

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 20 tháng 06 năm 1970

Duyên tình thế sự quá điêu linh
Sống thác khổ than xét bực mình
Đau đớn thương tình thêm khổ não
Đổi thay thay đổi thế duyên tình

Tu thân chớ vội trao tình
Khổ đau dồn dập chính mình tạo ra
Thương nhau xác nhận nhau là
Tình yêu không đổi, món quà đôi bên
Không lâu thay đổi lập nên
Lu mờ quên hẳn siết rên bực mình

---

³ Berger: một giống chó để chăn súc vật hay gác kho hàng.

Ta bà muốn đổi ngoại tình
Tham thân muốn xấn thân hình làm hai
Nợ thêm mỗi nợ tới hoài
Không sao trả nổi lắm sai phải làm
Bày ra mưu thế chước hàm
Tóm thâu lợi lộc khổ cam dầu mình
Việc gì cũng chẳng phân minh
Nói xiên nói xẹo buộc mình tội lây
Nội tâm hứa sửa mỗi ngày
Nhưng không sửa kịp tội nay vẫn còn
Tu thời nguyện góp lòng son
Nhứt tâm theo Phật lại còn si mê
Nói năng bê bối ê chê
Nói tôi theo Phật sẽ về Tây Phương
Nuôi ma cả trượng khó lường
Phật thời chút ít khó tường nơi nao
Tự tâm bày biểu tự rào
Dưỡng thân sân hận nhập vào nội tâm
Pháp luân đánh đổ không lầm
Gắng hành cho được mới tầm Phật Tiên
Ước mong các bạn vui xuyên
Tình thương chánh pháp nối liền Tây Phương
Thương sao không động mới tường
Chớ thương độc đoán mất gương Phật Trời.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền